

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 23Co/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115222223
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miloš Kolek
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8115222223.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miloša Koleka a členov senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a JUDr. Ingrid Kalinákovej v právnej veci žalobkyne: K. H., R.. XX.X.XXXX, T. X, XXX XX K., zast.: JUDr. Slavomírom Kučmášom, advokátom so sídlom kancelárie Plynárenská 1, 071 01 Michalovce, IČO: 35557192, proti žalovanej: A. O., R.. XX.X.XXXX, H. XXX, XXX XX N., zast.: JUDr. Petrom Čurillom, advokátom so sídlom kancelárie Hlavná 11, 080 01 Prešov, IČO: 42077915, o zaplatenie 25 200,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29C/350/2015 - 403 zo dňa 23.02.2022 takto

rozhodol:

- I. Mení rozsudok vo výroku I. tak, že žalobu v tejto časti zamietá.
- II. Žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanej trovy prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni 18 450,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Priznal žalobkyni voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 74%.

2. Rozsudok odôvodnil tým, že žalobkyňa si voči žalovanej uplatnila nárok na zaplatenie 25 200,- Eur titulom náhrady za užívanie spoluvlastníckeho podielu za obdobie od augusta 2012 do augusta 2015. Žalobu odôvodnila tým, že sporové strany sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti vedených na LV XXXX k.ú. N., každá v jednej polovici. Žalobkyňa nadobudla vlastnícke právo k 1 podielu darovacou zmluvou zo dňa 25.06.2013 od svojej matky. V stavbe nachádzajúcej sa na H. B. Č.. XXX sa nachádzajú 2 podkrovné byty o výmere 66,09 m² a 56,4 m² vrátane vstupnej chodby o výmere 7,9m², výlučne užívané žalovanou. Žalovaná výlučne užívala okrem svojho bytu aj byt a parkovacie miesta patriace žalobkyni bez jej súhlasu a bez uzatvorenia zmluvy o nájme, čím bola žalobkyňa vylúčená z možností predmet vlastníctva užívať v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu a preto má voči žalovanej právo na ekvivalentnú peňažnú náhradu. Súd prvej inštancie ďalej konštatuje, že Krajský súd Prešov uznesením z 26.02.2020 rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie poukázal na vyslovený právny názor odvolacieho súdu v ktorom bolo okrem iného uvedené, že podľa tvrdenia žalovanej predmetné byty užíva na základe dohody spoluvlastníkov - žalovanej a právnej predchodkyne žalobkyne. Obsahom dohody má byť aj to, že právna predchodkyňa žalobkyne môže výlučne užívať byt v druhej spoločnej nehnuteľnosti strán. Žalovaná túto dohodu potvrdila vo svojej výpovedi. Žalobkyňa túto dohodu popiera. Súd však nevykonal navrhnutý dôkaz a to výsluch právnej predchodkyne žalobkyne. Odvolací súd uviedol, že ak by takáto dohoda existovala, žaloba by bola zrejme nedôvodná.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že právna predchodkyňa žalobkyne uviedla, že medzi ňou a žalovanou neexistovala žiadna dohoda o užívaní predmetných nehnuteľností. Žalovaná sa bez jej vedomia nasťahovala do predmetných podkrovných bytov, vymenila kľúče a zamedzila prístup do týchto bytov. Žalovaná predložila súdu emailovú komunikáciu z 10.12.2011 kde právna predchodkyňa žalobkyne oznámila žalovanej, že nakoľko sa nasťahovala s rodinou do jedného z bytov na H. žiada ako kompenzáciu užívania dvoch bytov na J. B.. Tam by bola zodpovedná za všetko vrátane správy uvedenej nehnuteľností. Zároveň žiadala žalovanú či môže prísť za účelom podpísania dodatku k zmluve. Žalovaná v reakcii na túto komunikáciu uviedla, že nebude mať nič proti tomu ak bude užívať poschodie a podkrovie na J. B., je potrebné zahrnúť všetko do zmluvy, ktorá bude upravovať vzťahy medzi nimi pri hospodárení a narábaní so spoločným majetkom, ktorého sú spoluvlastníčky. Bude potrebné poriešiť participáciu v komunikácii s úradmi, správcami sietí, poistenie budov, údržby a úpravy priestorov, vystavovanie faktúr, odpisu vody, zháňanie nájomcov a všetky tieto veci bude potrebné zahrnúť do zmluvy. Svedkyňa k tejto komunikácii uviedla, že takýto návrh žalovanej predložila, keďže dovtedy nemala informáciu, že sa táto do uvedených bytových priestorov presťahovala. Túto informáciu dostala od cudzích ľudí. Žiadal od nej, aby jej bolo umožnené užívať nebytové priestory na J. B., s tým, že tieto bude prenajímať sama a celý prenájom si nechá keďže užíva všetky predmetné byty. S takýmto návrhom žalovaná však nesúhlasila a trvala na tom, že prenájom je potrebný rozdeliť na jednu polovicu preto medzi nimi k dohode nedošlo. Súd prvej inštancie teda uzavrel, že nebol dojednaný spôsob dvoch podkrovných bytov výlučne v prospech žalovanej a to ani s právnou predchodkyňou žalobkyne ani so žalobkyňou, nebola teda preukázaná existencia dohody medzi žalovanou a právnou predchodkyňou žalobkyne o výlučnom užívaní predmetných podkrovných bytov. Predmetná emailová komunikácia nepredstavuje súhlas právnej predchodkyne žalobkyne s výlučným užívaním predmetných bytov žalovanou. Z emailovej komunikácie totiž to vyplýva, že právna predchodkyňa žalobkyne podmienila výlučné užívanie predmetných bytov svojím právom výlučne užívať byty v stavbe na J. B. s tým, aby o tom bola spísaná zmluva. Žalovaná v reakcii na túto emailovú komunikáciu uviedla, že s tým problém nemá avšak je potrebné uzatvoriť zmluvu. Z výpovede právnej predchodkyne žalobkyne nesporne vyplynulo, že chcela výlučne užívať nielen bytové, ale aj spravovať nebytové priestory v stavbe na J. B. s tým, že si všetky prostriedky ponechá. S tým však žalovaná nesúhlasila s odôvodnením, že žiadali prostriedky z prenájmu, boli rozdeľované v súlade s výškou ich spoluvlastníckeho podielu, a preto k dohode v konečnom dôsledku nedošlo. Pokiaľ samotná žalovaná podmieňovala výlučné užívanie bytov v stavbe na J. B. zo strany právnej predchodkyne žalobkyne uzatvorením zmluvy, ktorej existencia preukázaná nebola, potom nie je možné konštatovať, žeby medzi stranami resp. medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovanou došlo k dohode o spôsobe výlučného užívania predmetných bytov žalovanou. Súd sa ďalej zaoberal otázkou výšky nároku. Poukázal na vyslovený právny názor, že pri vyčíslovaní výšky nároku je treba vychádzať z hodnoty týchto nájomných bytov, nie zo zvyšku spoločných nehnuteľností. Súd prvej inštancie uzavrel, že vychádzal zo všeobecnej hodnoty nájomného zodpovedajúceho podielu žalobkyne určeného znaleckým posudkom č. X/XXXX spolu vo výške 36 900,- Eur a teda hodnota spoluvlastníckeho podielu žalobkyne nezodpovedá sume 18 450,- Eur. Návrh na žalobkyne uplatnený aj za nájom jedného parkovacieho miesta súd prvej inštancie zamietol, pretože s vysloveného právneho názoru vyplývalo, že žalobkyňa by mala nárok na náhradu iba za predmetné podkrovné byty. Preto súd žalobe vyhovel v časti o zaplatenie 18 450,- Eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 2 CSP pričom vychádzal z toho, že žalobkyňa bola úspešná v 82% z hodnoty spolu neúspešná v 18% z hodnoty sporu, preto jej patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 74%.

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalovaná a to proti všetkým jeho výrokom. Uviedla, že rozhodnutie pokladá za nesprávne a žiada, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanej proti žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Poukázala na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a teda na to, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z Občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Poukázala na to, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa resp. jej právna predchodkyňa sa stala podielovou spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností na základe bezodplatného právneho úkonu, keď práve žalovaná svojej sestre bezodplatne a v dobrej viere darovala v ideálnom podiele 1 predmetných nehnuteľností, a to na základe darovacej zmluvy z 29.04.2003. Žalobkyňa až následne nadobudla ideálny podiel v predmetnej nehnuteľnosti od svojej matky (sestry žalovanej) a to na základe darovacej zmluvy z 25.06.2013. Je nespornou skutočnosťou, že obdarovaná sa proti darkyni domáha náhrady vo forme peňažného plnenia, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho

podielu. Táto skutočnosť je právne relevantnou o to viac, že žalobkyňa podielové spoluvlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti nadobudla s vedomím, že časť nehnuteľností pre uspokojovanie bytových potrieb svojich a svojej rodiny užíva žalovaná, o to relevantnejšia, že žalovaná nesporne neužíva nehnuteľnosť nad rámec svojho podielu. Uviedla, že žalovaná riadne oznámila právnej predchodkyňi žalobkyňi, že nehnuteľnosť chce užívať v časti na uspokojovanie bytových potrieb svojich a svojej rodiny. Napriek námietke žalovanej sa odvolací ani prvostupňový súd nezaoberali otázkou dobrých mravov. Z pohľadu dobrých mravov je rozhodnutie odvolacieho aj prvostupňového súdu výsmechom slušnosti, morálky a v konečnom dôsledku popiera inštitút dobrých mravov ako taký. Dala do pozornosti súdu, že práve žalovaná bola nútená žalovať právnu predchodkyňu žalobkyne o náhradu vynaložených nákladov na údržbu nehnuteľností pričom zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že výlučne žalovaná zabezpečovala údržbu ako aj ďalšie okolnosti spojené s užívaním nehnuteľností a žalobkyňa ani jej právna predchodkyňa okrem finančného profitu o predmetné nehnuteľnosti nikdy v minulosti nejavili vážny záujem. Poukázala ďalej na to, že nehnuteľnosť, ktorej sú strany podielovými spoluvlastníkmi, sa skladá po stránke faktickej z dvoch častí, čo potvrdzujú aj pridelené súpisné čísla XXXX a XXXX, teda z časti na ulici H. Č.. XXX a z časti na ulici J. Č.. X/A. Bez ohľadu na podlahovú výmeru jednotlivých častí, každá z tejto časti po stránke faktickej obsahuje aj bytové priestory, pričom žalovaná užíva bytové priestory nachádzajúce sa z časti na ulici H., ale bytové priestory ešte podlahovo väčšie, sa nachádzajú prázdne a užívateľské v časti predmetných nehnuteľností na ulici J. Č.. X/A. Túto skutočnosť opomenulo odvolacie rozhodnutie a s touto skutočnosťou sa dôsledne nevysporiadalo ani odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu. Pokladá za amorálne, že žalobkyňa resp. jej právna predchodkyňa bez ohľadu na to, že v časti nehnuteľnosti J. X/A sú prázdne bytové priestory, ktoré môže kedykoľvek užívať, domáha sa finančnej náhrady za neužívanie žalovanou užívaných bytových priestorov v časti na ulici H. Č.. XXX. Podotkla, že žalovaná neužíva predmetné nehnuteľnosti ani vo vzťahu k otázke bytových priestorov nad rámec svojho podielu, a teda z uvedeného pohľadu absentuje akýkoľvek nielen morálny nárok, ale i zákonný nárok sa takejto náhrady domáha. V časti výkladu § 3 ods. 1 v predmetnej právnej veci je prvoinštančné rozhodnutie bez ohľadu na odvolacie rozhodnutie v predmetnej veci, ktorými prvostupňový súd je viazaný, absolútne nepreskúmateľné a teda arbitrárne. Nie je možné stotožniť sa s právnym hodnotením prvoinštančného súdu tak ako je špecifikované v bode 52 odôvodnenia ohľadom emailovej komunikácie zo dňa 10.12.2011. Poukázala na § 34, § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka a zdôraznila, že práve zo strany právnej predchodkyne žalobkyne došlo k ponuke riešenia rozdelenia užívania nehnuteľností, ktorému zodpovedá užívanie nehnuteľností teda konkrétneho bytového priestoru práve žalovanou. Z tejto komunikácie vyplýva, že samotná právna predchodkyňa žalobkyne vyslovila jednoznačný súhlas s tým, aby predmetné bytové priestory boli užívané práve žalovanou. To, že žalovaná v následnej komunikácii zdôraznila, že je potrebné dať tejto dohode písomnú formu je irelevantné, nakoľko pre takúto dohodu zákon nepredpisuje žiadnu osobitnú formu. Stačí len uskutočnený prejav vôle, ktorý v konečnom dôsledku bol samotnou žalovanou akceptovaný. Na dôvažok právna predchodkyňa žalobkyne v ďalšom uviedla, že zato, že žalovaná má tieto 2 byty by si ona zobrala J. horné poschodie, kde by ona bola zodpovedná za všetko. I táto komunikácia svedčí o vzájomnom súhlase s rozdelením 2 bytových jednotiek vo vzťahu k otázke ďalšieho užívania, ale potvrdzuje už i v tomto odvolaní tvrdenú skutočnosť, že v predmetných nehnuteľnostiach existujú 2 bytové jednotky, pričom žalovaná užíva len jednu bytovú jednotku na ulici hlavnej a bytová jednotka na ulici J.Á. je prázdna. Napriek vzájomnej komunikácii túto bytovú jednotku ani právna predchodkyňa žalobkyne ani žalobkyňa neužívajú. Aj napriek tomu žiadajú od žalovanej náhradu za neužívanie nehnuteľností. Už samotný právny titul je absolútne právne absurdný a nielen v rozpore s dobrými mravmi, ale aj z citovanou právnou úpravou. V tejto súvislosti poukázala na samotný žalobný návrh, ale i na prvoinštančným súdom citované rozhodnutie NSSR, ktoré síce riešia obdobný právny problém, ale tieto sú absolútne právnym nekriticky prevzaté a účelovo vykladané. Poukázala na mail právnej predchodkyne žalobkyne zo dňa 10.12.2021 a uviedla, že samotná ofera bola uskutočnená právnou predchodkyňou žalobkyne a táto bola jednoznačne a nesporne akceptovaná žalovanou. Keď táto uviedla, „nebudem mať proti tomu, aby si užívala poschodie a podkrovie na J..“ A na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že práve zo strany žalovanej vyšla ďalšia iniciatíva všetko pojať do zmluvy. Samotná ofera zo strany právnej predchodkyne žalobkyne postačuje v predmetnej právnej veci v súzvu s nespornou existenciou ďalších bytových priestorov na ulici J. na to, aby bolo možné konštatovať, že žalovaná v dobrej viere a na základe súhlasu právnej predchodkyne žalobkyne začala užívať ňou doposiaľ užívanú časť nehnuteľností v podielovom spoluvlastníctve strán. To, že sa právna predchodkyňa žalobkyne slobodne rozhodla, že nebude užívať bytovú jednotku na ulici J.I., ju neoprávňuje domáhať sa náhrady za neužívanie časti nehnuteľností na ulici H. a to nielen po stránke morálnej resp. dobrých mravov. Nie ja zákonný výklad prvoinštančného súdu obsiahnutý v bode 54 z

ktorého vyplýva, že samotná žalovaná podmieňovala užívanie bytov uzatvorením zmluvy. Takýto výklad je v rozpore vyššie uvedeným a nezodpovedá ani gramatickému výkladu oboch mailov. Akýkoľvek iný výklad nezodpovedá zistenému skutkovému stavu a v konečnom dôsledku ani obsahu výpovede právnej predchodkyne žalobkyne, ktorá uviedla, že je pravda, že taký návrh dala keďže dovedy sme nevedeli, že sa sestra do uvedených bytových priestorov presťahovala avšak chce užívať tým pádom nebytové priestory na J., ktoré chcem prenajímať s tým, že si celý prenájom nechá sama keďže užíva ona všetky uvedené byty. S týmto návrhom však žalovaná nesúhlasila s tým, že žiada prenájom delených na polovicu. Táto výpoveď nezodpovedá objektívnej skutočnosti a ani obsahu vzájomnej mailovej komunikácie. Právna predchodkyňa žalobkyne uvádzala, že žalovaná nesúhlasila s tým, že žiada prenájom deliť na polovicu. Nie jej zrejme prečo súd nekriticky prevzal obsah výpovede tejto svedkyne za pravdivý s poukazom na to, že žalovaná nikdy ani v maily z 10.12.2011 nepodmieňovala užívanie priestorov na ulici J.I. nijakým delením prenájmu na polovicu a podobne. Žalovaná s takýmto riešením vyslovila súhlas s tým, že uviedla, že túto skutočnosť je potrebné zahrnúť do zmluvy pričom predmetom zmluvy mali byť aj ďalšie otázky správy budov a podobne. Je teda možné logickou a právnou úvahou dospieť k nespornému záveru, že žalovaná neužívala predmet podielového spoluvlastníctva nad rámec svojho podielu a to ani vo vzťahu k samotnej podlahovej úhrnnej výmere celej nehnuteľnosti ani vo vzťahu k úhrnnej podlahovej výmere dvoch bytových jednotiek nakoľko užívala ho len jednu bytovú jednotku a druhá na ulici J. bola prázdna.

5. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie aj žalobkyňa a to len proti výroku o trovách konania. Uviedla, že súd nesprávne vec posúdil keď nepriznal žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu. Poukázala na to, že plnenie záviselo od znaleckého posudku. V takýchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Poukázala na nález Ústavného súdu SR z 15.04.2022 ÚS 399/2019 a uviedla, že súd mal priznať žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnej výške z priznanej sumy to je vo výške 100% zo sumy 18 450,- Eur. Navrhla, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v treťom výroku, alebo aby alternatívne výrok III. zmenil tak, že prizná žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo výške 100% z priznanej sumy 18 450,- Eur a tým, že o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v osobitnom uznesení.

6. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej žalobkyňa uviedla, že nadobúdaci titul jej spoluvlastníckeho podielu nemá žiaden vplyv na skutočnosť, že žalovaná užívala predmetné nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Uviedla, že v konaní nebolo preukázané, že žiadna dohoda medzi sporovými stranami ani ich právnymi predchodcami o užívaní nehnuteľností spoluvlastníctve žalobkyne a žalovanej nikdy neexistovala a nie sú pravdivé tvrdenia žalovanej, že na základe dohody so žalobkyňou mohla užívať výlučne pre svoje potreby nehnuteľnosti na ulici H. v N.C. a žalobkyňa mala podľa dohodu užívať spoločné nehnuteľnosti na ulici J. v N.. Akékoľvek ústne alebo emailové komunikácie medzi žalobkyňou a žalovanou neboli úspešné a v konečnom dôsledku medzi nimi nikdy nedošlo k uzatvoreniu žiadnej dohody o užívaní spoločných nehnuteľností. Išlo skôr iba o neúspešný pokus o vyriešenie vzniknutej situácie. Navrhla, aby odvolací súd rozhodol v zmysle odvolacieho návrhu žalobkyne zo dňa 11.03.2020.

7. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila.

8. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie ako konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť a odvolanie žalovanej je dôvodné. Odvolací súd zotrváva na právnom názore, ktoré vyslovil v predchádzajúcom zrušovacom uznesení, a stále vychádza z toho, že pokiaľ žalovaná predmetné byty začala užívať na základe dohody s právnou predchodkyňou žalobkyne, nie je predmetná žaloba dôvodná, lebo takéto užívanie spoločnej veci vyplýva z dohody spoluvlastníkov. Dôkazom dohody medzi žalovanou a právnou predchodkyňou žalobkyne je predložená emailová komunikácia z 10.12.2011, teda z času predchádzajúceho augustu 2012 od kedy si žalobkyňa uplatňuje nárok. Z emailovej komunikácie medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovanou vyplýva súhlas so základnou skutočnosťou, teda s tým, že žalovaná bude sama pre seba užívať byt v spoločnej nehnuteľnosti na ulici H.. Dokonca túto možnosť jej navrhla samotná právna predchodkyňa žalobkyne a žalovaná ju prijala. Takáto dohoda podľa ustálenej judikatúry nevyžaduje písomnú formu (rozsudok NS SR 3 Cdo 162/2004 zo dňa 1.7.2005, uznesenie US SR I. ÚS 543/2020 zo dňa 1.12.2020). Otázkou teda je či nedostatok dohody o ostatných náležitostiach, ktoré sa v tejto komunikácii uvádzajú, teda úpravy všetkých vzťahov medzi spoluvlastníkmi, spôsobuje neplatnosť takejto dohody. Podľa názoru

odvolacieho súdu dôležitá je dohoda o obsahovo oddeliteľnej základnej veci, teda že žalovaná môže túto časť nehnuteľnosti pre seba užívať. Z odpovede žalovanej na ponuku právnej predchodkyne žalobkyne nevyplýva, že podmieňuje dohodu o užívaní bytov na H. ulici dohodou o ostatných záležitostiach, ale že popri dohode o užívaní bytov na H. (žalovaná) a J. ulici (právna predchodkyňa žalobkyne), je potrebné dohodnúť aj tieto záležitosti. Táto dohoda po nadobudnutí spoluvlastníckeho podielu potom zaväzovala aj žalobkyňu. Odvolací súd je toho názoru, že výlučné užívanie predmetnej časti spoločnej nehnuteľnosti sa začalo a prebiehalo na základe dohody medzi spoluvlastníkmi, a preto nárok žalobkyne na náhradu za užívanie spoločnej nehnuteľnosti nad rozsah vlastného spoluvlastníckeho podielu nie je dôvodný.

9. Odvolací súd je toho názoru, že užívanie nad rozsah spoluvlastníckeho podielu je potrebné hodnotiť vo vzťahu ku každému jednotlivému priestoru samostatne, ak majú jednotlivé priestory rôznu kvalitu. Pri posudzovaní nárokov z výlučného užívania predmetných bytov žalovanou treba zobrať do úvahy aj komunikáciu spoluvlastníčiek, z ktorej vyplynula dohoda u tom, že bytové priestory na H. ulici bude užívať výlučne pre seba žalovaná a rovnocenné bytové priestory na J.Č. ulici bude výlučne pre seba užívať právna predchodkyňa žalobkyne (a potom žalobkyňa). Žalovaná pri spoluvlastníckom podieli 1/2 neužíva viac ako 50 % spoločných priestorov, pričom aj žalobkyňa má možnosť obdobné priestory s obdobnou výmerou využívať. Priznanie uplatneného nároku by v takejto situácii bolo aj v rozpore s dobrými mravmi.

10. Preto odvolací súd postupom podľa § 388 CMP rozsudok vo vyhovujúcom výroku I. zmenil a žalobu zamietol.

11. Vzhľadom na zmenu meritórneho výroku nebolo možné vyhovieť odvolaniu žalobkyne proti výroku o trovách konania.

12. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 CSP. Odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, a preto rozhodol o náhrade trov prvoinštančného i odvolacieho konania. V celom konaní (prvoinštančnom i odvolacom) bola úspešná žalovaná, má teda právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by mohli viesť k nepriznaniu náhrady trov konania.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 CSP alebo 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť byť zastúpený advokátom neplatí za podmienok ustanovených v § 429 ods. 2 CSP.